

ultio fieret, adjunxit, ut Orestes a Dīs ipsis matris trucidandae necessitate adstrictus videretur.

Pari arte Electrae mores descripti, natura illi mites, quales feminam et virginem deceant. Non illa ultro in matrem invehitur; intersectorum imprecationem pro precibus in tumulo patris fundendis non suscipit nisi postquam Chori jubentis sententiam audivit, de se pulcherrima precibus expetens, v. 132

Αὐτῇ τέ έμοὶ δὸς σωφρονεστέραν πολὺ

Μητρὸς γενέσθαι χεῖρά τέ εὐσεβεστέραν.

Praeclara illa Electrae oratio, praeclari versus antecedentes, quibus sermo inter Electram et Chorum alternat; qui singuli animum ejus mitem haesitabundum sibi dissidentem ad amoris quam odii sensum procliviorem expetentem eundem reformidantemque caedem exprimunt. Ut uno utar, postquam Chorus caedem patrandam nominavit, interrogat:

Kαὶ ταῦτα μούστιν εὐσεβῆ θεῶν πάρα;

Insignis est locus, quo ex conspecto cincinno adventum Orestis conjicit et spei nimis indulgens eo procedit ut vestigia scrutetur, quem Euripides El. v. 534 sqq. perstrinxit; inter recentiores non defuerunt, qui pulerum et omnino naturae consentaneum recte judicarent⁴⁾. Virgo depressa tantis malis occasione data spem levissimam cupide arreptam fovet, affectuumque simul ingruentium vi laetitiae spei dubitationis ita percellitur, ut a recto mentis statu prope perturbata videri queat; levissima primo obtutu pro certis ratisque habet, eadem accedente ipso Oreste seque fratrem esse profitente dubitat et dolum suspicatur. Eo magis autem mirari subit, fuisse qui veram loci rationem non perspicerent, quod ipsa Electra eum mentis suae statum disertis verbis testatur v. 203

Πάρεστι δέ ὡδὶς καὶ φρενῶν παταρθορά.

eundemque Orestes leviter perstringit v. 217 sqq. Quod vero Electram, quae modo levissima quaeque

4) Eichstadius ephem. Jenens. 1797, Blomf. ad v. 199.